ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 4651
София, 01.04.2011

Върховният административен съд на Република България - Четвърто отделение, в съдебно заседание на двадесет и втори март две хиляди и единадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ:НИНА ДОКТОРОВА
ЧЛЕНОВЕ:ГАЛИНА КАРАГЬОЗОВА
ДОБРИНКА АНДРЕЕВА

при секретар Татяна Щерева и с участието
на прокурора Владимир Йорданов изслуша докладваното
от председателя НИНА ДОКТОРОВА
по адм. дело № 794/2011.

Производството е по реда на чл. 160, ал. 2, предложение второ във връзка с чл. 229, ал. 1, т. 1 АПК.
Образувано е по частна жалба на областния управител на област с административен център-Монтана, против определение от 27.12.2010 г., постановено по адм. д. № 688 по описа за 2010 г. на Административен съд-Монтана. С обжалваното определение съдът е оставил без разглеждане заповедта на областния управител, с която е направено оспорване на взето решение от Общинския съвет-Монтана, като процесуално недопустима и е прекратил образуваното съдебно производство.
В частната жалба се съдържа оплакване за неправилност на определението, като се релевира нарушение на материалния закон. Твърди се, че общинският съвет е изпратил протокола с взетите от заседанието решения, без материалите към тях. Това е наложило областният управител да ги изиска, което е направил с писмо от 25.11.2010 г. Едва след получаване на изисканите материали според частният жалбоподател е започнал да тече срока по чл. 45, ал. 6 ЗМСМА, който е бил спазен. Твърди се освен това, че неприлагането на материалите към решенията на общинския съвет, които се изпращат на областния управител препятства възможността последният да упражнява контрол за законосъобразност върху актовете на общинския съвет.
По изложените съображения в частната жалба се моли, определението да се отмени, а делото да се върне за разглеждане на спора по същество.
Ответните страни не са взели становище по частната жалба.
Участвалият по делото прокурор от Върховната административна прокуратура дава заключение за неоснователност на частната жалба. Намира, че съдът правилно е преценил заповедта на областния управител като процесуално недопустима, поради пропускане на срока по чл. 45, ал. 6 ЗМСМА. С пропускането на срока е преклудирана възможността за оспорване на решенията на общинския съвет пред административния съд. Според прокурора посоченият факт в частната жалба за пропускането на срока не позволява да се възстанови пропуснатият срок.
Настоящият състав на Върховният административен съд, четвърто отделение намира частната жалба за процесуално допустима, като подадена от надлежна страна и в срок по чл. 230 АПК, а разгледана по същество тя и е неоснователна, по следните съображения:
Общинският съвет-Монтана на свое заседание, проведено на 18.11.2010 г. е взел решение № 554, а работата си е отразил в протокол № 47. С писмо от 19.11.2010 г. е изпратил на областния управител протокол № 47 от 18.11.2010 г., който е получен в областната управа на същия ден - 19.11.2010 г. Със заповед № РД 08-215 от 3.12.2010 г. областният управител, на основание чл. 45, ал. 4 ЗМСМА е върнал на общинския съвет за ново разглеждане приетото от него решение № 554 в частта му на точки 2 и 3.
Със заповед № РД 08-226 от 21.12.2010 г. на основание чл. 45, ал. 8 ЗМСМА областният управител е оспорил решение № 554 в частта му на т. 3 и 4 пред административния съд.
При така установената фактическа обстановка съдът е приел, че заповед № РД 08-226 от 21.12.2010 г. на областния управител, имаща характер на жалба, с която е сезиран, е процесуално недопустима, защото правомощието на областния управител по чл. 45, ал. 4 във връзка с ал. 6 ЗМСМА е реализирано след изтичането на срока, в който това е могло да стане – 26.11.2010 г. Заповедта № 08-215 от 3.12.2010 г. на областния управител, с която е върнато решението на общинския съвет за ново обсъждане е с дата 3.12.2010 г., или след 26.11.2010 г. – крайният срок, до който е могло да се осъществи правомощието. Като е приел, че оспорването направено със заповед № 08-226 от 21.12.2010 г. е недопустимо и го е оставил без разглеждане, като е прекратил образуваното съдебно производство, съдът е постановил правилно определение, което следва да бъде потвърдено.